

Είναι πιο βαριά από κάθε άλλη (Αββάς Δωρόθεος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Γιατί άλλο πράγμα είναι η καταλαλιά, άλλο η κατάκριση και άλλο η εξουδένωση. Καταλαλιά είναι το να διαδίδεις με λόγια τις αμαρτίες και τα σφάλματα του πλησίον π.χ. ο τάδε είπε ψέματα ή οργίστηκε ή πόρνεψε ή κάτι τέτοιο έκανε. Λέγοντας όλα αυτά, ήδη κανείς «καταλαλεί», δηλαδή, μιλάει με εμπάθεια εναντίον κάποιου, συζητάει με εμπάθεια για το αμάρτημά του.

Κατάκριση είναι το να κατηγορήσει κανείς τον ίδιο τον άνθρωπο, λέγοντας ότι αυτός είναι ψεύτης, είναι οργίλος, είναι πόρνος. Γιατί έτσι κατέκρινε την ίδια τη

διάθεση της ψυχής του και έβγαλε συμπέρασμα για όλη τη ζωή του, λέγοντας ότι είναι τέτοια η ζωή του, τέτοιος είναι αυτός και σαν τέτοιο τον κατέκρινε. Και αυτό είναι πολύ μεγάλη αμαρτία. Γιατί είναι άλλο να πει κανείς ότι κάποιος οργίστηκε και άλλο να πει ότι κάποιος είναι οργίλος και να βγάλει συμπέρασμα, όπως είπα, για όλη του τη ζωή. Και τόσο πιο βαριά από κάθε άλλη αμαρτία είναι η κατάκριση [...]

Θυμάμαι ότι άκουσα πως κάποτε συνέβη κάτι σχετικό με το θέμα αυτό. Ένα πλοίο γεμάτο σκλάβους, αγκυροβόλησε κοντά σε μια πόλη. Ζούσε δε σ' εκείνη την πόλη μια μοναχή με πολύ αγία ζωή και πολλή προσοχή στον εαυτόν της. Όταν έμαθε ότι άραξε το πλοίο εκείνο χάρηκε, γιατί ήθελε να αγοράσει ένα πολύ-πολύ μικρό κοριτσάκι. Επειδή σκέφθηκε: «Θα την πάρω και θα την αναθρέψω όπως θέλω, για να μη μάθει τίποτα από την κακία του κόσμου. Έστειλε λοιπόν και κάλεσε τον καραβοκύρη του πλοίου εκείνου, και έμαθε ότι είχε δυό πολύ μικρά κοριτσάκια,

όπως ακριβώς τα ήθελε η μοναχή. Και αμέσως με χαρά δίνει το αντίτιμο και παίρνει το ένα κοριτσάκι μαζί της. Μόλις λοιπόν κατέβηκε ο караβοκύρης από το μέρος που κατοικούσε εκείνη η αγία, μόλις λίγο απομακρύνθηκε, τον συναντάει μια κακόφημη και μολυσμένη γυναίκα και βλέπει το άλλο κοριτσάκι που ήταν μαζί του. Της ήρθε τότε η επιθυμία να το αγοράσει και το αγόρασε. Συμφώνησε, έδωσε το αντίτιμο και έφυγε παίρνοντάς το μαζί της.

Βλέπετε το μυστήριο του Θεού, βλέπετε «ανεξιχνίαστη βουλή»; Ποιός μπορεί να το εξηγήσει; Πήρε λοιπόν η αγία εκείνη μοναχή το κοριτσάκι εκείνο και το ανέθρεψε με φόβο Θεού, συνηθίζοντάς το σε κάθε καλή πράξη, διδάσκοντας κάθε λεπτομέρεια της μοναχικής πολιτείας και κάνοντάς το να γνωρίσει το άρωμα που πηγάζει από την τήρηση των αγίων εντολών του Θεού. Πήρε και η κακόφημη τη δύστυχη εκείνη μικρή και την έκανε όργανο του διαβόλου. Γιατί, τί άλλο μπορούσε να τη διδάξει η ακόλαστη εκείνη παρά το πώς να καταστρέψει την ψυχή της; Τί μπορούμε λοιπόν να πούμε για τη φοβερή αυτή βουλή του Θεού; Και οι δυό ήταν μικρές και οι δυό πουλήθηκαν, χωρίς να ξέρουν που πάνε. Και βρέθηκαν η μια στα χέρια του Θεού και η άλλη έπεσε στα χέρια του διαβόλου. Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι, αν κάτι απαιτεί από τη μια ο Θεός, το περιμένει και από την άλλη; Πώς είναι δυνατόν; Αν λοιπόν πέσουν και οι δυό στην πορνεία ή σε κάποιο άλλο παράπτωμα είναι ποτέ δυνατόν να πούμε ότι θα κριθούν με το ίδιο μέτρο, έστω και αν ακόμα πέσουν στο ίδιο σφάλμα; Πώς είναι δυνατόν; Η μια έμαθε όλα τα σχετικά με την κρίση, έμαθε τα πάντα για τη Βασιλεία του Θεού, ζώντας μέρα - νύκτα με το λόγο του Θεού. Η άλλη η ταλαίπωρη ποτέ δεν έμαθε ή δεν άκουσε τίποτα καλό, αλλά αντίθετα, όλα τα αισχρά, όλα τα διαβολικά. Πώς λοιπόν μπορεί να απαιτήσει κανείς και από τις δυό την ίδια ακρίβεια;

Λοιπόν, τίποτα απολύτως δεν μπορεί να ξέρει ο άνθρωπος από τις βουλές του Θεού. Μόνον Αυτός είναι Εκείνος που καταλαβαίνει τα πάντα και είναι σε θέση να κρίνει τον καθένα, όπως μόνον Αυτός γνωρίζει.

(Αββά Δωροθέου, Έργα Ασκητικά, Εκδ. «Ετοιμασία» Ι. Μ. Αγ.Ιωάννου Προδρόμου Καρέα, Αθηναι 1981, -αποσπάσματα- «Για το ότι δεν πρέπει να κρίνουμε τον πλησίον μας»)